

for valgt. Da imidlertid den høiere Alder i og for sig ikke begrunder nogen Forudsætning om større personlig Dygtighed, og det navnlig, hvor Valgkampen er begrundet i politiske Modsatninger, synes rimeligst, at begge Parter, naar de ere lige stærke, ogsaa have lige Chancer til at seire, skal Udvalget indstille at foretrække den anden Afgjørelsesmaade, hvortil man i flige Tilfælde pleier at ty, nemlig Lodtrækningen, og det saa meget mere, som det er den, der i fuldkommen tilsvarende Tilfælde er foretrukket for Valgene til Landsstinget i Lov 16de Juni 1849 § 70 og for Valgene til Rigsraadet i den foreløbige Lov 2den October 1855 § .

ad § 5.

Om Secretairerne siges, at de „i Reglen“ besørge Thingets Udfærdigelser. Ved denne Indskrænkning sigtes rimeligviis til den Bestemmelse i § 15, at, hvor der har været nedsat et Udvalg, skal dette affatte Lovforslaget. En saadan Regel havde sin gode Berettigelse i Anordningerne for de raadgivende Provindsstaaender, hvor baade ved Betænkninger og ved Andragender Motiveringen var Hovedsagen; men den passer formeentlig ikke paa en lovgivende Forsamling, hvor den igjennem Afstemningen udtalte Villie er det Gnefte, hvorpaa det her kommer an. Da det nu er Formanden og Secretairerne, som have den officielle Kundskab om Afstemningernes Udfald, medens Beslutningernes Indhold aldrig kan være tvivlsomt, og de til Grund for samme liggende Motiver ere formeentlig ingenstunde været Brug for nogen Medvirking fra Udvalgenes Side, og det foreslaaes derfor, at de hertil sigtende Bestemmelser udgaae.

ad § 7.

Da Udvalget mener, at den Regel bør opretholdes, at Udvalg kunne nedsettes ikke blot imellem de forskjellige Behandlinger af en Sag, men ogsaa midt i en saadan, som da dermed afbrydes og følgelig senere gjenoptages, saa tilsigter det til nærværende Paragraph stillede Endringsforslag ikke en Forandring i Tanken, men kun et klarere Udtryk for denne.

ad § 9.

Naar det i Forretningsordenen er foreskrevet, at hvert Udvalg skal vælge en Formand, som nærmest er ansvarlig for det samme overdragne Hvervs tilbørlige Fremme, og en Ordfører, der nærmest er ansvarlig for Maaden, hvorpaa dets Arbejde udføres, bør Resten formeentlig overlades til Udvalget selv, navnlig om det har Brug for en særegen Secretair (hvorfor den hidtilværende Rigsdagspraxis ikke synes at tale), og om det vil ende eller begynde med Valget af en Ordfører (hvilket Sidste i Reglen vil være meest tjenligt for Arbejdets hurtige Tilendebringelse). Denne Retelse vil kunne bevirkes ved Udeladelsen af et Par Ord.

ad § 11.

Af denne Paragraph skal Udvalget indstille, at ikkun den første Sætning bibeholdes. Det synes nemlig ikke ret vel foreneligt med den store Udstrækning, hvori efter Grundloven Initiativet tilkommer alle Rigsdagens Medlemmer, eller med disses personlige Værdighed, at ethvert af en Landsstingsmand fremført Lovforslag, forinden det kan fremkomme i Thinget, skal undergives en foregaaende Censur, og at gøre Landsstinget til det sidste Tilflugtssted for det forøvrigt fra Danmark banlyste „imprimatur“ turde være saa meget mindre rimeligt, som det jo dog staaer ethvert af sammes Medlemmer frit for at faae trykt i Rigsdagstidenden saa meget, han vil, og som det mundtlige Foredrag dog ikke kan frembyde større Formodning om moden Overveelse, end et skriftligt udarbejdet Lovforslag af det samme Medlem. Udvalget haaber, at Borttagelsen af denne unødvendige Formalitet vil bidrage til, at de private Lovforslag, der saavidt muligt bør indbringes strax ved Rigsdagens Sammentræden, hurtigen kunne komme til Behandling i Realiteten, og saaledes vil medvirke til Forhandlingernes Forkortelse.

ad § 12.

Af større Betydning for dette Formaal vilde det være, hvis den i § 12 omhandlede indledende Behandling reent kunde bortfalde. Da ethvert Forslag selvfølgeligen maa fremsettes i et Møde, og da Grundloven derefter